

Daniels bok – nummer etthundrasextio

Den profetiska betydelsen av Daniels sista syn: att uppenbara sanningen för de sista dagarna

Jeff Pippenger
2024-03-26

Daniel identifieras i det tionde kapitlet som uppväckt från sorgens dagar genom den trefaldiga processen i det eviga evangeliet. Gabriel ger därefter Daniel den profetiska historien i det elfte kapitlet och identifierar därigenom historien om ljuset från den stora floden Hiddekel.

”Det finns behov av en långt mera ingående studie av Guds ord. Särskilt bör Daniel och Uppenbarelseboken ägnas uppmärksamhet såsom aldrig tidigare i vår verksamhets historia. Vi må ha mindre att säga i vissa avseenden beträffande den romerska makten och påvedömet, men vi bör fästa uppmärksamheten vid det som profeterna och apostlarna har skrivit under Guds Andes inspiration. Den Helige Ande har så gestaltat förhållandena, både i meddelandet av profetian och i de händelser som skildras, att den mänskliga aktören skall hållas utom synhåll, dold i Kristus, och att Herren, himmelens Gud, och hans lag skall upphöjas.

”Läs Daniels bok. Återkalla, punkt för punkt, historien om de riken som där framställs. Se statsmän, rådslag, mäktiga härar, och se hur Gud verkade för att förödmjuka människors högmod och lägga mänsklig härlighet i stoftet. Endast Gud framställs som stor. I profetens syn ses Han störta en mäktig härskare och uppsätta en annan. Han uppenbaras som universums monark, i begrepp att upprätta sitt eviga rike — den Gamle av dagar, den levande Guden, all vishets källa, den nuvarande tidens Härskare, den som uppenbarar framtiden. Läs och förstå hur fattig, hur bräcklig, hur kortlivad, hur felande, hur skyldig människan är, när hon upphöjer sin själ till fåfänglighet.”

Den helige Ande pekar genom Jesaja oss till Gud, den levande Guden, såsom det främsta föremålet för vår uppmärksamhet — till Gud sådan han är uppenbarad i Kristus. ”Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given; och på hans axlar skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste” [Jesaja 9:6].

”Det ljus som Daniel mottog direkt från Gud gavs särskilt för dessa sista dagar. De syner han såg vid Ulajs och Hiddekels stränder, de stora floderna i Sinear, håller nu på att gå i uppfyllelse, och alla de händelser som förutsagts kommer snart att ha inträffat.” Manuscript Releases, volym 16, 333, 334.

Den Helige Ande ”formade förhållandena så” vid givandet av profetian ”och händelserna” i Daniels sista syn, att det första kapitlet (tio) representerar Guds folks erfarenhet i de yttersta dagarna, liksom också det sista kapitlet (tolv). Utformningen av dessa tre kapitel, som utgör ljuset vid floden Hiddekel, vilket ”gavs särskilt för dessa sista dagar”, var avsedd att bära den trestegsmässiga definitionen av ”sanning”. I det att det första överensstämmer med det sista, och det mellersta representerar uppror, har vi inte bara strukturen i det hebreiska ordet för ”sanning”, vilket bildades av den första, den trettonde och den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet, utan vi

ser också Alpha och Omegas signatur.

Daniel kapitel tio identifierar de etthundrafyrtiofyra tusen som förstår både ”chazon”-synen om de tvåtusent femhundra tjugo åren och ”march”-synen om de tvåtusent trehundra åren. De förstår inte bara dessa två syner, utan de äger också den erfarenhet av rättfärdiggörelse genom tro som frambringas av den feminina och kausativa ”marah”-synen av ”uppenbarelsen”.

”För sinnet och själen, liksom för kroppen, gäller Guds lag att styrka vinns genom ansträngning. Det är övning som utvecklar. I överensstämmelse med denna lag har Gud i sitt ord tillhandahållit medlen för mental och andlig utveckling.

”Bibeln innehåller alla de principer som människor behöver förstå för att bli rustade antingen för detta liv eller för det tillkommande livet. Och dessa principer kan förstås av alla. Ingen som har sinne för att uppskatta dess undervisning kan läsa ett enda avsnitt i Bibeln utan att därur vinna någon hjälpande tanke. Men Bibelns mest värdefulla undervisning vinns inte genom tillfällig eller osammanhängande läsning. Dess stora sanningssystem är inte framställt på ett sådant sätt att det kan urskiljas av den hastige eller vårdslöse läsaren. Många av dess skatter ligger djupt under ytan och kan erhållas endast genom flitig forskning och ihärdig ansträngning. De sanningar som tillsammans utgör den stora helheten måste eftersökas och samlas, ’här lite och där lite’. Jesaja 28:10.”

”När de så utforskas och sammanförs, skall det visa sig att de är fullkomligt anpassade till varandra. Varje evangelium är ett komplement till de andra, varje profetia en förklaring till en annan, varje sanning en utveckling av någon annan sanning. Förebilderna i den judiska hushållningen klargörs genom evangeliet. Varje princip i Guds ord har sin plats, varje faktum sin innebörd. Och den fullständiga byggnaden vittnar, både i avsikt och i utförande, om sin upphovsman. En sådan byggnad skulle inget annat sinne än den Oändliges kunna tänka ut eller forma.

”När man utforskar de olika delarna och studerar deras inbördes förhållande, sätts det mänskliga sinnets högsta förmågor i intensiv verksamhet. Ingen kan ägna sig åt ett sådant studium utan att utveckla sin tankekraft.

”Det mentala värdet av bibelstudiet består inte enbart i att utforska sanningen och sammanföra den. Det består också i den ansträngning som krävs för att fatta de ämnen som framläggs. Det sinne som endast sysselsätts med all dagliga ting blir förkrympt och försvagat. Om det aldrig utmanas att förstå stora och vittomfattande sanningar, förlorar det efter en tid sin förmåga att växa. Som ett skydd mot denna urartning och en stimulans till utveckling kan ingenting jämföras med studiet av Guds ord. Som medel till intellektuell fostran är Bibeln mer verksam än någon annan bok, eller än alla andra böcker tillsammans. Storheten i dess ämnen, den värdiga enkelheten i dess utsagor, skönheten i dess bildspråk, livar upp och upphöjer tankarna på ett sätt som ingenting annat kan. Ingen annan studie kan meddela en sådan tankekraft som den ansträngning som krävs för att fatta uppenbarelsens väldiga sanningar. Det sinne som så förs i beröring med den Oändliges tankar kan inte annat än vidgas och stärkas.

”Och ännu större är Bibelns kraft i den andliga naturens utveckling. Människan, skapad för gemenskap med Gud, kan endast i en sådan gemenskap finna sitt verkliga liv och sin

utveckling. Skapad att finna sin högsta glädje i Gud kan hon inte i något annat finna det som kan stilla hjärtats trängtan och mätta själens hunger och törst. Den som med uppriktig och lärlärd ande studerar Guds ord och söker att förstå dess sanningar kommer att föras i beröring med dess Upphovsman; och, om det inte är genom hennes eget val, finns det ingen gräns för möjligheterna i hennes utveckling.

”I sin vida rikedom av stil och ämnen har Bibeln något som väcker varje sinne till intresse och tilltalar varje hjärta. På dess blad återfinns den äldsta historien; levnadsteckningar sannast mot livet; styrelseprinciper för statens ledning, för hushållets ordnande—principer som mänsklig vishet aldrig har kunnat uppnå jämbördighet med. Den innehåller den djupaste filosofi, den ljuvaste och mest sublima poesi, den mest lidelsefulla och den mest gripande. Oändligt överlägsna i värde i jämförelse med någon mänsklig författares verk är Bibelns skrifter, även när de betraktas så; men av oändligt vidare räckvidd, av oändligt större värde, är de när de ses i sitt förhållande till den stora centrala tanken. Sedda i ljuset av denna tanke får varje ämne en ny betydelse. I de enklast uttryckta sanningarna innefattas principer som är höga såsom himmelen och som omfattar evigheten.

”Bibelns centrala tema, det tema kring vilket varje annat i hela boken samlas, är återlösningsplanen, återställandet av Guds avbild i människosjälens. Från den första antydning om hopp i den dom som uttalades i Eden till det sista härliga löftet i Uppenbarelseboken: ’De skall se hans ansikte, och hans namn skall vara på deras pannor’ (Uppenbarelseboken 22:4), är innehållet i varje bok och varje avsnitt i Bibeln utvecklingen av detta underbara tema — människans upphöjelse — Guds kraft, ’som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus’. 1 Korinthierbrevet 15:57.” Education, 123–125.

I det nyss citerade avsnittet fastslås att Bibeln, när den betraktas utifrån varje litterär infallsvinkel, vida överträffar varje mänsklig produkt. Syster White skrev: ”På dess sidor återfinns den uråldrigaste historien; biografi som trognast återger livet; principer för styrelseskick till statens ledning, för hushållets ordnande — principer som mänsklig vishet aldrig har kunnat mäta sig med. Den innehåller den djupaste filosofi, den ljuvligaste och mest sublima poesi, den mest lidelsefulla och den mest gripande”, och att ”en sådan uppbyggnad kunde inget annat sinne än den Oändliges fatta eller utforma.”

Alla mänsklighetens erkända regler, som identifierar de regler vilka ger litteraturen dess struktur, överträffas av Bibeln. De principer som framläggs vid mänsklighetens universitet, vilka urskiljer skillnaden mellan medelmåttig eller ringare litteratur och den mänskliga litteraturens mästerverk, överträffas alla av Bibeln. Med detta i åtanke är det värt att erkänna att kulmen, den storslagna avslutningen på hela Bibelns profetiska vittnesbörd, framställs i Daniels sista syn. Den är slutstenen i det profetiska vittnesbördet, och det finns ingen kulmen i mänsklig litteratur som ens kommer i närheten av vittnesbördet i Daniel kapitel elva, med början i vers ett och vidare genom kapitel tolv, vers fyra.

I Uppenbarelseboken möts och avslutas alla Bibelns böcker, och i uppenbarelsen tas samma profetiska linjer upp som i Daniels bok, men i förhållande till varandra är Daniels bok det första omnämnandet och Uppenbarelseboken det sista. Allting finns i det första omnämnandet, och

allting finns i Daniels bok, och bokens klimax är den syn som gavs vid floden Hiddekel. Klimaxen i de händelser som framställs i den synen börjar i vers fyrtio och fortsätter till dess att boken förseglas i kapitel tolv, vers fyra. Dessa verser utgör den stora finalen på varje profetisk sanning som någonsin uttalats eller nedtecknats av de heliga männen i forna tider, däribland syster White.

Det som leder fram till den slutsatsen i kapitel elva är de historiska skildringar inom kapitlet som ger vittnesbörd om den rätta förståelsen av de sista sex verserna i kapitel elva, där drakens, vilddjurets och den falske profetens trefaldiga fiender nu leder världen fram till den mänskliga nådatidens avslutning. Syster White identifierar denna inre princip direkt.

”Vi har ingen tid att förlora. Svåra tider ligger framför oss. Världen är uppfylld av krigets anda. Snart skall de scener av nöd som omtalas i profetiorna äga rum. Profetian i det elfte kapitlet i Daniel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har ägt rum till uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas. I den trettionde versen talas det om en makt som ’skall bli bedrövad och vända om och hysa vrede mot det heliga förbundet; så skall han göra; ja, han skall vända tillbaka och ha samförstånd med dem som överger det heliga förbundet. Och härar skall stå på hans sida, och de skall oreña helgedomen, fästet, och avskaffa det dagliga offret, och de skall uppställa förödelsens styggelse. Och dem som handlar ogudaktigt mot förbundet skall han förleda med smicker; men det folk som känner sin Gud skall stå fasta och utföra stora gärningar. Och de förståndiga bland folket skall undervisa många; ändå skall de falla genom svärd och eld, genom fångenskap och plundring, under många dagar. Men när de faller, skall de få någon liten hjälp; och många skall hålla sig till dem med smicker. Och några av de förståndiga skall falla, för att de skall provas och renas och göras vita, ända till ändens tid; ty ännu dröjer det till den bestämda tiden. Och kungen skall göra efter sitt eget behag; och han skall upphöja sig och förhäva sig över varje gud och tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och han skall ha framgång till dess att vredesdomen fullbordas; ty det som är beslutat skall ske.’ Daniel 11:30–36.

”Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att äga rum. Vi ser bevis på att Satan snabbt håller på att vinna herraväldet över människors sinnen, hos dem som inte har gudsfruktan för sina ögon. Må alla läsa och förstå denna boks profetior, ty vi går nu in i den nödens tid som det har talats om:

”Och på den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, som står som försvarare för ditt folks barn; och det skall komma en tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan något folk blev till ända till den tiden. Men på den tiden skall ditt folk bli frälst, var och en som finnes vara uppskriven i boken. Och många av dem som sover i jordens stoft skall vakna, somliga till evigt liv och somliga till skam och evig föraktelse. Och de förståndiga skall lysa såsom himlavalvets glans, och de som har fört de många till rättfärdighet såsom stjärnorna, alltid och för evigt. Men du, Daniel, tillslut dessa ord och försegla boken intill ändens tid; många skall fara hit och dit, och kunskapen skall bli stor.” Daniel 12:1–4.” Manuscript Releases, nummer 13, 394.

I detta avsnitt hänvisar syster White först till Daniel kapitel elva och identifierar därefter principen ”att en stor del av den historia som har ägt rum som uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas”. Hon citerar sedan direkt vers trettio till trettiosex och följer detta med uttalandet att

”scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att äga rum”. Efter att ha identifierat vers trettio till trettiosex och sagt att scener liknande dessa verser kommer att äga rum, identifierar hon därefter nådatidens slut, när Mikael träder upp i vers ett i kapitel tolv. Därigenom avskiljer hon dessa sju verser och placerar dem i den historia som omedelbart föregår det att Mikael träder upp.

Mer än en gång har vi behandlat historien i verserna trettio till trettiosex och hur de motsvarar verserna fyrtio till fyrtiofem i Daniel elva, och vi ska nu börja överväga andra perioder av den profetiska historien i kapitel elva som upprepas i dessa sista sex verser. Innan vi gör det ska vi emellertid ännu en gång ge en kort sammanfattning av parallellen mellan verserna trettio till trettiosex och verserna fyrtio till fyrtiofem.

Vers trettio markerar övergången från det hedniska Rom till det påvliga Rom. Denna övergångshistoria behandlas i en rad olika profetiska avsnitt som anger sådana tidpunkter som åren 330, 508, 533 och 538. Det finns andra profetiska kännemärken i övergången från det fjärde riket till det femte riket i Bibelns profetia, men i vers trettioett träder det hedniska Rom fram till stöd för påvedömet, såsom det representeras av Klodvig år 496. De hedniska makter som inledningsvis representeras av Klodvig i versen fullbordar verket att undanröja allt hedniskt motstånd (det dagliga) mot påvedömet uppstigande senast år 508. Krigföringen under den tiden medför förstörelse över staden Rom under denna historia, såsom den representeras av ”styrkans helgedom”, och senast år 538 sätter de hedniska makterna påvedömet på jordens tron, och hon utfärdar därefter en söndagslag vid konciliet i Orléans.

Verserna trettio två till trettiosex identifierar det mordiska krig som påvedömet då förde mot Guds trogna under de ett tusen två hundra sextio åren av den mörka medeltiden. Slutligen kommer påvedömet till sitt slut i vers trettiosex. I vers fyrtio ingick Reagan en hemlig allians med antikrist, vilket markerar att protestantismens motstånd hade tagits bort, såsom representerat av året 508. Reagans åtagande av finansiella medel och militär makt hade förebildats av de ”vapen” som reste sig till påvedömet försvar år 496. Förstörelsen av det hedniska Roms styrkans helgedom, representerad av staden Rom, förebildar förstörelsen av Förenta staternas konstitution vid den snart kommande söndagslagen, ty konstitutionen är styrkans helgedom för Förenta staterna. Vid söndagslagen kommer påvedömet återigen att placeras på jordens tron, såsom representerat av året 538.

Då skall den sista perioden av mordisk påvlig förföljelse mot Guds trogna börja, sådan den ägde rum under den mörka medeltiden från 538 till 1798. Detta kommer att leda till nådatidens avslutning för mänskligheten, när Mikael träder fram, så som det framställs av 1798, då påvedömet, som hade haft framgång under ett tusen två hundra sextio år, drabbades av förbittringen över det dödliga såret.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Vid ett tillfälle, då jag var i New York City, blev jag under nattens timmar kallad att se byggnader resa sig våning efter våning mot himlen. Dessa byggnader garanterades vara brandsäkra, och de uppfördes för att förhärliga sina ägare och byggmästare. Högre och allt högre reste sig dessa byggnader, och i dem användes det dyrbaraste material. De som dessa

byggnader tillhörde frågade inte sig själva: 'Hur kan vi bäst förhålliga Gud?' Herren fanns inte i deras tankar.

”Jag tänkte: 'O, om de som på detta sätt investerar sina medel kunde se sitt handlingsätt så som Gud ser det! De hopar upp praktfulla byggnader, men hur dåraktiga är inte deras planer och påfund i världsaltets Härskares ögon. De ägnar inte alla hjärtats och sinnets krafter åt att utröna hur de må förhålliga Gud. De har förlorat detta ur sikte, människans första plikt.’”

”När dessa höga byggnader reste sig, glädde sig ägarna i högmodig ärelystnad över att de hade pengar att använda för att tillfredsställa jaget och väcka sina grannars avund. En stor del av de pengar som de sålunda investerade hade erhållits genom utpressning, genom att förtrycka de fattiga. De glömde att i himlen förs räkenskap över varje affärstransaktion; varje orättfärdig uppgörelse, varje bedräglig handling, är där upptecknad. Den tid kommer då människorna i sitt bedrägeri och sitt övermod skall nå en gräns som Herren inte kommer att tillåta dem att överskrida, och de skall få lära sig att Jehovas långmodighet har en gräns.

”Nästa scen som utspelade sig inför mig var ett brandlarm. Män såg på de höga och förment brandsäkra byggnaderna och sade: 'De är fullkomligt säkra.' Men dessa byggnader uppslukades som om de varit gjorda av beck. Brandkårens sprutor kunde inte göra någonting för att hejda förstörelsen. Brandmännen förmådde inte använda sprutorna.

”Jag har fått undervisning om att när Herrens tid kommer, om ingen förändring har skett i stolta, äregiriga människors hjärtan, skall människor finna att den hand som varit stark att frälsa skall vara stark att förgöra. Ingen jordisk makt kan hejda Guds hand. Inget material kan användas vid uppförandet av byggnader som bevarar dem från förstörelse när Guds bestämda tid kommer att sända vedergällning över människorna för deras förakt för hans lag och för deras själviska äregirighet.

Det är inte många, inte ens bland lärare och statsmän, som förstår de orsaker som ligger till grund för samhällets nuvarande tillstånd. De som håller regeringens tyglar är inte i stånd att lösa problemet med moralisk fördärv, fattigdom, armod och tilltagande brottslighet. De kämpar förgäves för att ställa affärsverksamheten på en fastare grund. Om människorna ville ägna större uppmärksamhet åt undervisningen i Guds ord, skulle de finna en lösning på de problem som förbryllar dem.

”Skrifterna beskriver världens tillstånd strax före Kristi andra ankomst. Om de människor som genom rov och utpressning samlar stora rikedomar står det skrivet: 'I haven hopat skatter för de sista dagarna. Se, lönen för arbetarna som har skördat era åkrar, och som av eder hållits inne genom bedrägeri, ropar; och ropen från dem som har skördat har nått Herren Sebaots öron. I haven levat i njutning på jorden och varit vällustiga; I haven gött edra hjärtan som på en slaktdag. I haven fördömt och dödat den rättfärdige; han står eder icke emot.' Jak. 5:3–6.

”Men vem läser de varningar som ges genom tidens tecken, vilka hastigt går i uppfyllelse? Vilket intryck görs på världsmänniskorna? Vilken förändring märks i deras inställning? Inte mer än vad som sågs i inställningen hos invånarna i den noakiska världen. Upptagna av världsliga angelägenheter och nöjen ”märkte [de] ingenting förrän floden kom och ryckte bort dem alla”. Matteus 24:39. De hade varningar sända från himlen, men de vägrade att lyssna.

Och i dag skyndar världen, fullständigt likgiltig för Guds varnande röst, vidare mot evig undergång.

”Världen är uppfylld av krigets anda. Profetian i Daniels elfte kapitel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Snart skall de oroliga händelser som omtalas i profetiorna äga rum.”
Testimonies, band 9, s. 12–14.